

ДЕТСКА РАДОСТЪ

бавицата. Царьтъ го приелъ и го попиталъ: — За какво си дошелъ въ моето царство момко?

Царскиятъ синъ се поклонилъ и отговорилъ:

— Искамъ да се ожения за царската дъщеря, царю честити.

— Добре, — рекълъ царьтъ.

— Но довечера ще ти смѣся въ една стая единъ чувалъ жито, единъ чувалъ просо и единъ чувалъ ржъ. Ако за една нощъ отдѣлишь и житото, и просото, и ржъта, ще ти дамъ дъщеря си. Ако ли не, ще заповѣдамъ да те погубятъ.

Вечерьта царскиятъ синъ отишелъ въ стаята. Смѣсили му жито, просо и ржъ. Като останалъ самичкъ, нагрѣлъ крилцето на мравката. Тя дошла и попитала: — За какво ти трѣбвамъ, царски сине? Царскиятъ синъ отговорилъ:

— Царьтъ иска да отдѣля още тая нощъ житото отъ просото и отъ ржъта. Ако не ги отдѣля, ще ме погуби.

— Това е лесна работа, — рекла мравката. — Сега ще доведе моитѣ другарки и до утре всичко ще бжде свършено.

Следъ малко надошли мравкитѣ. Отдѣлили зърно позърно всичко, що било размѣсено.

На сутриньта царьтъ видѣлъ всичко свършено и рекълъ: „Ти

свърши, каквото ти поржчахъ. Сега ще отидешъ да доведешъ дъщеря ми. Тя е на единъ далеченъ островъ. Но по морето нѣма да плувашъ нито съ корабъ, нито съ лодка. И ще пазишь прѣстена на дъщеря ми. Ако го изгуби, тебе ще погубя“.

Царскиятъ синъ нагрѣлъ перцето на орлицата. Тя пристигнала.

— За какво ти трѣбвамъ, царски сине?

— Можешъ ли да ме пренесешъ на острова, дето се намира царската дъщеря?

— Мога. Покачи се на гърба ми.

Царскиятъ синъ се покачилъ. Орлицата хврѣкнала и го отнесла при момата на острова. Царскиятъ синъ ѝ казалъ, че е дошелъ за нея. Тя съ радостъ се съгласила да се ожени за него.

Качили се двамата на орлицата и отлетѣли къмъ брѣга. Но като слѣзли на сухо, царскиятъ синъ забелязалъ, че хубавицата си изгубила прѣстена.

— Ами сега какво ще правимъ! — рекла тя. — Татко ще погуби и двама ни!

— Не бой се! — отговорилъ царскиятъ синъ, — азъ ще намѣря кой да ни помогне!

Той нагрѣлъ люспата на рибата. Тя тозчасъ дошла. Царскиятъ синъ и казалъ: „Рибке,